

Într-o țară urâtă

Nicu Hăloiu

Într-o țară urâtă

...

Într-o țară urâtă, într-o vreme urâtă, plouă urât.

Un cer cenușiu, care miroase-a pustiu, de ce oare nu știu,

Într-o lume urâtă, într-o viață urâtă, rămâne tăcut!

...

Vântul nu bate, dar pândește se poate, prin infecte canale,

Să sufle-n rafale din lumea urâtă, miros de fecale!

...

O lume prea multă și cumplit de urâtă e gata să moară.

Oricum vrea să doară viața ca boală, așteptând să răsară

Dintr-un pântec arid, un gând insipid, anost și perfid,

Din care totul să pară un om care zbiară că totul e doară

O piatră de moară, care doboară orice vis răsărit!

...

Iar în demersu-i cumplit, o minte ușoară, mai mult cavernală

Decât seacă și goală, stă în umbră și coace, coace dar tace,

Cum că lumea urâtă, urâtă și goală, e mai bine să moară!

..

Iar eu privind cerul, imi invoc temnicerul să-mi dea cheile lui,

Dar el nu ascultă și în viața-mi urâtă îmi mai bate un cui!

...

Atunci resemnat privesc ploaia cum cade cu stropi în șarade,

Și crezând în petarde îmi pun mască la gură și respir plin de ură,

Că-s născut într-o țară urâtă dintr-o lume urâtă sub o boltă tăcută și un cer insipid astupat de-un covid,

Izvor de moarte ce curge domol ca un râu, căci cui nu-i ajunge,

Se zbate a strânge, punând lumii frâu, în lumea ce moare,

Avere mai mare, schimbând la culoare chiar spicul de grâu!

...

Privesc ploaia asta ce cade-n neștire, nefirească din fire,

Într-o țară urâtă din lumea urâtă de covid străbătută,

Că e țara ce moare duhnind a fecale, a păduri și-a trădare!